

obžalované o dosahu pronesených slov, neprovádí ani v této části uplatňovanou výtku po zákonu, neboť jen skutková zjištění formelními výtkami nedotčená mohla by býti předmětem takovéto námitky. Tu však zmateční stížnost způsobem jediné takto přípustným vůbec neprovádí. Bylo ji proto zamítnouti jednak jako zřejmě bezdůvodnou, jednak jako neprovedenou po zákonu podle § 4 čís. 1 a 2 a § 1 čís. 2 novely k trestnímu řádu čís. 3/1878 ř. zák. již při neveřejné poradě.

Čís. 3731.

Okolnost, že nalézací soud vyměřil trest se zřetelem k § 265 tr. ř., brání podati odvolání na újmu obžalovaného, pokud použito bylo (při trestní sazbě § 178 tr. zák.) mimořádného zmírnění a záměny trestu podle §§ 54 a 55 tr. zák. a nebylo ještě dosaženo součtem obou trestů nejvyšší zákonné sazby.

Při výměře trestu podle § 265 tr. ř. jest považovati veškeré tresty uložené v úvahu přicházejícími rozsudky za jednotný celek, ovšem jen potud, pokud pozdějším rozsudkem bylo vysloveno odsouzení pro činy spadající vesměs v dobu předcházející dřívějšímu rozsudku.

Takové sčítání nevylučuje ani skutečnost, že dřívější odsouzení pro souběžné trestné činy bylo vysloveno soudem vojenským.

Pro otázku přípustnosti odvolání za použití §§ 54 a 55 tr. zák. jest důležitým nikoliv dosažitelnost nejvyšší meze trestní sazby, nýbrž to, zda při sčítání všech trestů, k nimž jest podle § 265 tr. ř. přihlížeti, byl trest vyměřen pod dolní hranici sazby.

Skutečnost, že pozdější rozsudek neobsahuje odsuzující výrok jen pro trestné činy, spadající dobou spáchání vesměs před rozsudek dřívější, nýbrž i pro trestné činy po onom rozsudku, vylučuje pouhé sčítání oněch trestů a jest pro otázku přípustnosti odvolání posuzovati druhý trest samostatně.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1930, Zm I 73/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 12. prosince 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 d) tr. zák., zločinem krádeže podle §§ 171, 173 tr. zák. a zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák. a odsouzen podle § 178 tr. zák. s použitím §§ 54, 55 tr. zák. se zřetelem na § 34 tr. zák. a § 265 tr. ř. k trestu dalšího těžkého žaláře v trvání 2 měsíců, 2 posty měsíčně zostřeného a doplněného, vyhověl však odvolání státního zastupitelství z výše trestu a změnil výrok soudu první stolice o trestu v ten smysl, že zvýšil doplňovací trest těžkého žaláře na dobu 4 (čtyř) měsíců, zostřeného a doplněného 2 posty měsíčně, mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud se týče odvolání státního zastupitelství z výše trestu, bylo především zkoumati, zda jest odvolání ve smyslu § 283 tr. ř. přípustné,

čili nic. Nelze souhlasiti s názorem státního zastupitelství, že okolnost, že nalézací soud vyměřil trest se zřetelem k § 265 tr. ř., nebránila podatí odvolání na újmu obžalovaného, pokud použito bylo nalézacím soudem při trestní sazbě § 178 tr. zák. mimořádného zmírnění a změny trestu podle §§ 54 a 55 tr. zák. a nebylo ještě dosaženo součtem obou trestů nejvyšší zákonné sazby. Jak již opětovně bylo zrušovacím soudem vysloveno (srov. rozh. sb. n. s. čís. 1051 a 3164), jest při výměře trestu podle § 265 tr. ř. považovati veškeré tresty uložené v úvahu přicházejícími rozsudky za jednotný celek, ovšem jen potud, pokud pozdějším rozsudkem bylo vysloveno odsouzení pro skutky spadající vesměs v dobu předcházející dřívějšímu rozsudku. Takové sčítání nevylučuje ani skutečnost vyskytnuvší se v souzeném případě, že dřívější odsouzení pro souběžné trestné činy bylo vysloveno soudem vojenským. Pro otázku přípustnosti odvolání při použití §§ 54 a 55 tr. zák. jest tudíž důležitým nikoliv dosažitelnost nejvyšší meze trestní sazby, nýbrž to, zda při sčítání všech trestů, k nimž jest podle § 265 tr. ř. přihlížeti, byl trest vyměřen pod dolní hranici sazby. Při celkové výměře trestu těžkého žaláře 12 měsíců bylo by tedy odvolání v souzeném případě nepřípustným podle § 283 tr. ř. vzhledem k trestní výměře podle § 178 tr. zák., kdyby tu nešlo o skutečnost shora již řečenou, že totiž pozdější rozsudek neobsahuje odsuzující výrok jen pro trestné činy, spadající dobou spáchání vesměs před rozsudek dřívější, nýbrž i pro trestné skutky po onom rozsudku. Rozsudek divisního soudu v Praze, k němuž bylo podle § 265 tr. ř. přihlíženo, nabyt právní moci dne 17. listopadu 1924, napadený rozsudek pak odsuzuje obžalovaného i za zločin podvodu na Tomáši M-i, Františku Ko-vi a Františku B-ovi, spáchaný podle spisů dne 25. a 23. listopadu 1924, jakož i za zločin krádeže spáchaný dne 19. prosince 1924 na Marii J-ové. Skutečnost ta vylučuje pouhé sčítání obou oněch trestů a jest pro otázku přípustnosti odvolání posuzovati druhý trest samostatně (srov. rozh. sb. n. s. čís. 3164/28), a ježto trest byl mimořádně zmírněn a přeměněn, jest odvolání podle § 283 tr. ř. přípustným. Tu pak nelze uznati, že u obžalovaného byl podklad pro použití mimořádných předpisů §§ 54 a 55 tr. zák. Při závažných okolnostech přitěžujících, při pokračování ve zločinech trvajícím po řadu let a při souběhu tří zločinů jeho zachovalost, doznání a tíseň rozsudkem přiznané nemají toho dosahu, by bylo lze je považovati za okolnosti významem svým převážné, najmě ano se nejedná o doznání kající a obžalovaný svými skutky, z nichž některé jeví značnou promyšlenost a delší přípravu, způsobil i značnější a citelnější škodu. Obžalovaný, který podle svého udání jest svobodný, podle rozsudku rozvedený, sám prohlásil, že nemá povinnost starati se o někoho; rozsudkem přiznaná mu povinnost starati se o manželku nemá ve spisech opory. Bylo proto po vyloučení mimořádných předpisů §§ 54 a 55 tr. zák. vyměřiti trest v mezích zákonné sazby.

Čís. 3732.

Vady, pro něž jest soudu opatřiti posudek jiných znalců, jsou uvedeny v § 126 tr. ř. výčetmo.